

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1) J. K. 2) D. S. 3) M. K.**, proti žalovanému: **Mesto Prievidza**, o preskúmanie zákonnosti písomného oznámenia žalovaného č. 2.1.2-7443-2005/54486 zo dňa 23.mája 2005, konajúc o odvolaní žalobcov v prvom až treťom rade proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19 S 6/2005-60 zo dňa 8. januára 2008 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19 S 6/2005-83 zo dňa 5. mája 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19 S 6/2005-60 zo dňa 8. januára 2008 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19 S 6/2005-83 zo dňa 5. mája 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým uznesením č.k. 19 S 6/2005-60 zo dňa 8.januára 2008 zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Dôvodom zastavenia konania bolo nesplnenie podmienok na konanie o žalobe podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Z obsahu žaloby žalobcov je zrejmé, že žalobcovia sa domáhali preskúmania a zrušenia písomného oznámenia žalovaného č. 2.1.2-7443-2005/54489 zo dňa 23. mája 2005. Toto oznámenie nie je právoplatným správny úkonom, nejde o rozhodnutie orgánu verejnej správy, má charakter úradnej korešpondencie, na ktorý sa v žiadnom prípade nevzťahuje súdny prieskum podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (vychádzal pritom z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SžoKS 128/2006 zo dňa 6.júna 2007). Preto postupoval podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a konanie zastavil. Opravným uznesením Krajský súd v Trenčíne opravil napadnuté uznesenie z 8. januára 2008 v označení písomného oznámenia žalovaného tak, že správne má byť uvedené: č. 2.1.2-7443-2005/54486 zo dňa 23.mája 2005.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19 S 6/2005-60 zo dňa 8.januára 2008 podali žalobcovia v prvom až treťom rade v zákonnej lehote odvolanie označené ako „odpor žalobcov proti uzneseniu trenčianskeho krajského súdu zo dňa 8.1.2008, č.k. 19 S 6/2005-60, 3005201013“. Podľa žalobcov je prejavená vôľa poverencov v zásadnom rozpore s dôkazmi v konaní, vnútroštátnymi konaniami, slovenským právnym poriadkom, so zárukami medzinárodného práva a ľudsko-právnych štandardov (procesné práva, právna pomoc, ustanovenie advokáta, rovnosť zbraní, princíp spravodlivosti, absolútne subjektívne práva). Krajský súd v Trenčíne, Najvyšší súd Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky výkonom právomocí v rozpore so zákonom a ústavným obojkom zovšeobecňuje princípy režimu osobnej moci na území verejnej veci. Kvalifikované lúpeže prostredníctvom znemožnenia ochranných prostriedkov procesného práva, vykonštruovanej skutkovej podstaty, aplikáciou pozitívneho práva v rozpore s prirodzenými právami. Žalobcovia uplatňujú právo na odpor podľa čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky. Stav bez štátneho občianstva na území barbarov kvalifikuje postavenie justičných orgánov do pozície agresora. K odvolaniu predložil žalobca v prvom rade fotokópiu potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti č. H 710532, podľa ktorej bol od 8.februára 2008 neschopný práce.

V podaní zo dňa 25.marca 2008 žalobcovia (nie je možné určiť, ktorí konkrétne, pretože pod nečitateľnými dvoma podpismi nie sú uvedené ich mená) uviedli, že nezabezpečenie skutkovej podstaty objektívnou právnou normou, vedomým konaním predstaviteľov všeobecných súdov, spoluúčasťou ústavného súdu, na potieraní základných práv a slobôd závislých sťažovateľov prostredníctvom simulovaného a motivovaného neustanovenia advokáta v konaní pred ústavným súdom predstavuje ústavnú anarchiu Slovenskej republiky. Právny nástupca orgánov samosprávy nedostal od nositeľov moci dostatočný mandát na výkon splnomocnenia. Volebný stav z decembra 2006 bol napadnutý ústavnou sťažnosťou aktívne legitimovaným politickým občanom. Z toho vychádza nelegálne postavenie zástupcu protistrany. Ústavná anarchia, stav neslobody na teritóriu Slovenskej republiky legitimujú prirodzené právo účastníkov konania na vzburu proti predstaviteľom zvieracej ríše.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť; považuje ho za vecne správne. Odvolanie žalobcov je podľa žalovaného zmätočné a podľa jeho názoru tendenčné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2 v znení účinnom od 15.októbra 2008 v spojení s § 246c ods. 1 a § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Občiansky súdny poriadok zakotvuje niektoré ďalšie predpoklady, ktoré musia byť splnené, aby súd mohol preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Ide o tieto ďalšie predpoklady:

- žaloba musí byť na súde podaná do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu, ak osobitný zákon neustanovuje inú lehotu,
- ak účastník konania nemá právnické vzdelanie, musí byť zastúpený advokátom (až na výnimky stanovené v § 250a),
- žaloba musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd posudzoval charakter oznámenia o vybavení sťažnosti zo dňa 23.mája 2005 č. 2,1,2-7443-2005/54486 a procesného postupu pri vydávaní tohto oznámenia.

Na základe novely zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) – zákon č. 527/2003 Z.z. došlo k rozšíreniu rozsahu pôsobnosti správneho poriadku.

Podľa § 1 ods. 1 správneho poriadku sa tento zákon vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Rozsah pôsobnosti správneho poriadku bol citovanou novelou vymedzený nielen pozitívne, ale aj negatívne.

Správny poriadok je treba použiť na konanie v súvislosti s rozhodovacou činnosťou správneho orgánu v prípade, že:

- ide o konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo

- povinnostiach fyzických alebo právnických osôb (tzv. pozitívne vymedzenie rozsahu pôsobnosti,
- osobitný zákon výslovne aplikáciu správneho poriadku nevylučuje (tzv. negatívne vymedzenie rozsahu pôsobnosti).

Konanie správneho orgánu predstavuje stanovený postup, ktorý správny orgán musí dodržiavať pri rozhodovaní. Výsledkom rozhodovania ako prejavu výkonu verejnej moci správneho orgánu je vydanie rozhodnutia, ktoré sa vzťahuje na právne postavenie fyzických a právnických osôb.

Správny poriadok je procesnoprávny predpis, ktorý má všeobecný charakter. Vyššie citovaná novela správneho poriadku výslovne zakotvila tzv. subsidiárny charakter správneho poriadku vo vzťahu k osobitným zákonom upravujúcim rozhodovanie správnych orgánov. To znamená, že ak osobitný zákon úplne nevylúčil uplatňovanie správneho poriadku, správny orgán pri rozhodovaní podľa tohto osobitného zákona použije zákon č. 71/1967 Zb. v plnom rozsahu.

Keďže citovaná novela správneho poriadku vypustila ustanovenie § 2, ktoré upravovalo prípady, v ktorých bolo použitie správneho poriadku vylúčené (podľa ods. 2 písm. b/ sa tento zákon nevzťahoval na prerokúvanie a vybavovanie sťažností a podnetov občanov a organizácií), správny poriadok je treba aplikovať na každý rozhodovací proces, výsledkom ktorého je vydanie správneho aktu autoritatívnym spôsobom ovplyvňujúceho právne postavenie fyzických a právnických osôb s výnimkou prípadov, že osobitný zákon použitie správneho poriadku výslovne vylučuje. V predmetnej právnej veci zákon č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov pôsobnosť správneho poriadku nevylúčil, preto je potrebné v každom jednom prípade starostlivo zvažovať, či pri vybavovaní sťažnosti išlo o autoritatívny proces, ktorého výsledkom je vydanie správneho aktu autoritatívnym spôsobom ovplyvňujúceho právne postavenie fyzických a právnických osôb.

V preskúmvanej veci je predmetom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 23.mája 2005 č. 2.1.2-7443-2005/54489, ktorým žalobcovi oznámil vybavenie jeho sťažnosti podľa zákona č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o sťažnostiach) ako neopodstatnenej, pretože komisia na prešetrenie sťažnosti bola zriadená v súlade so zákonom o sťažnostiach, jeho ústna sťažnosť na PhDr. P. (ktorej obsah je totožný s písomnou sťažnosťou) bola vybavená v stránkový deň primátorom mesta dňa 21.februára 2005. Následne nato, žalobcovia vyplnili za ich matku A. K. žiadosť o poskytnutie opatrovateľskej služby, ktorú matka žalobcov podpísala. Primátor mesta Prievidza dňa 24.februára 2005 vydal rozhodnutie č. 2.3.1-5851-2005/28906 CAV, ktorým bola A. K., poskytovaná opatrovateľská služba podľa zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci, zákona č. 601/2003 Z.z. Opatrovateľskú službu A. K. bude podľa tohto

rozhodnutia zabezpečovať jej dcéra A. K., ktorá je zamestnaná ako opatrovatelka a bude sa konať o jej žiadosti o peňažný príspevok za opatrovanie.

Ústna aj písomná sťažnosť žalobcov v prvom až treťom rade sa týkala nesúhlasu s postupom pracovníčky Mestského úradu Prievidza PhDr. P. pri vybavovaní žiadosti žalobcov o poskytnutie opatrovateľskej služby pre ich matku A. K.. V tom čase prebiehalo konanie o spôsobilosti na právne úkony A. K., v čase podania žiadosti však konanie nebolo právoplatne skončené, preto sa A. K. považovala za osobu spôsobilú na právne úkony. Žalobcovia nepreukázali, kto bol ustanovený ich matke za opatrovníka v zmysle ustanovenia § 187 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedeného vyplýva, že všetky úkony sťažovateľov – žalobcov v prvom až treťom rade smerovali k úprave práv a povinností ich matky A. K..

Nadväzne na to bolo potrebné skúmať prípustnosť preskúmania rozhodnutia žalovaného o sťažnosti súdom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Správne súdnictvo je založené na generálnej klauzule vyjadrenej v ustanovení § čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd; Občiansky súdny poriadok však negatívnou enumeráciou v ustanovení § 248 kvantitatívne zužuje rozsah rozhodnutí správnych orgánov podliehajúcich súdnemu prieskumu. Zároveň je potrebné mať pri preskúmaní rozhodnutí na pamäti aj charakteristiku rozhodnutí správnych orgánov, ktoré sú predmetom preskúmania súdom, vyjadrenú v ustanoveniach § 244 ods. 3 a § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Musí ísť o rozhodnutia vydané správnymi orgánmi v správnom konaní, prípadne ďalšie rozhodnutia, ktoré **zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.**

Aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby v správnom súdnictve je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu; pričom takéto rozhodnutie správneho orgánu zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo týmto rozhodnutím sú práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 247 ods. 1, § 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Vychádzajúc z týchto ustanovení odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v rozhodovacom procese, výsledkom ktorého by bolo vydanie správneho aktu autoritatívnym spôsobom ovplyvňujúceho právne postavenie fyzických a právnických osôb a ani sa priamo nedotýka práv a povinností žalobcov v prvom až treťom rade, nezakladá, nemení ani neruší ich práva

a povinnosti. Rozhodnutie sa týka práv ich matky A. K., ktorá v čase konania a rozhodnutia o sťažnosti bola spôsobilá na právne úkony (o pozbavení spôsobilosti na právne úkony nebolo právoplatne rozhodnuté), žalobcom na podanie sťažnosti neudelila plnú moc; prípadne nepreukázali, kto bol ich matke ustanovený za opatrovníka v zmysle ustanovenia § 187 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Preto nebola splnená základná podmienka na prieskum rozhodnutia žalovaného v zmysle ustanovenia § 244 ods. 3 v spojení s § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Okrem toho žalobu podali neoprávnené osoby. Postup Krajského súdu v Trenčíne podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku bol teda dôvodný.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19 S 6/2005-60 zo dňa 8.januára 2008 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19 S 6/2005-83 zo dňa 5.mája 2008, pretože bolo vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 v spojení s § 372p ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol na základe ustanovení § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a neúspešným žalobcom ich náhradu nepriznal; žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 19. novembra 2008

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová